

Lov sumce je zážitek

Rolnička připnutá na špičce nastraženého prutu začne divoce cinkat. Prut vztyčený kolmo k obloze vibruje v trubkovém stojanu a několikrát se dokonce **prohne až k hladině**. Je to tady, zabral sumec!

text: Zdeněk Hofman foto: autor a Lenka Hofmanová

Focení ve vodě

Jsem překvapený, zaskočený, nepřípravený. Po několika dnech bez záběru jsem už sumcům prostě přestal věřit.

Před pár minutami

Sedím v křesílku a zasněným pohledem hledím na vodní hladinu. V představách se nořím do hlubin Velké řeky ve snaze najít nějaké logické vysvětlení, proč sumci neberou. Jsou přežraní nebo jim nechutná? Znam to podle sebe, jakmile mi není dobře, ztrácím jako první chuť k jídlu. Možná je nějaký špatný tlak nebo trpí nedostatkem kyslíku. Taky může řekou plout něco špatného. Vždyť na světě

je tolik jedů a každou chvíli se nějaký do vody dostane.

„Zdeňku, na co myslíš? Máš záběr!“ šfouchne mě do ramene manželka. Z unaveného rybáře v pokročilém věku se rázem stává atlet v nejlepší kondici. Jediným skokem jsem u prutu, tasím a zaseknu. Prut se ohne, mrskání ryby však necítím. Pro jistotu zaseknu ještě jednou. Teď už cítím několik tupých ran, které dokazují, že na druhém konci je zaseknutý sumec. Podle léty zaběhnutého scénáře má následovat tah ryby a úprk řekou. Nic takového se však neděje a začínám tušit, že na druhém konci došlo k nějaké závadě. Sumec je sice

na háčku, zůstal však s největší pravděpodobností připoután ke kamenu kotvícímu podvodní splávek. Pro jistotu zaseknu ještě několikrát, k uvolnění však nedošlo. Zkousím ho přitáhnout prutem a podařilo se mi získat asi dva metry šňůry. Občas ucítím zaškubání ryby. Teď už je téměř jisté, že se kmenová šňůra s nosností 100 kg zamotala ke kotevnímu kamenu, který váží okolo 5 kg a sumce táhnu i s ním. Milda už taky pochopil, co se stalo a jde připravit loď k vyplutí. Sumec nebude asi žádný obr, když má s kamenem takové starosti. Dvoumetrový vorvaň by se šutrem nedělal žádné cavyky a povozil by ho tak, jako bájný